

BÀI HỌC GÌ CHO BẦU SHOW SAU VỤ "QUỐC THIÊN"

Chuyện ca sĩ Quốc Thiên cuối cùng đã khép lại khi Ban Tổ Chức quyết định thay bằng một ca sĩ khác. Theo tôi, điều đáng nói không phải là một ca sĩ hay một chương trình ca nhạc. Điều đáng nói là sau này không biết sẽ còn những trường hợp tương tự nữa hay không. Lý do, nghị quyết 36, rồi thế hệ 1.5 thích kinh doanh kiếm tiền, bỏ nhọ cả dĩ danh của cha anh... Tôi ghi lại để sau này nếu còn 1 Ái Quyên thứ hai nữa thì chúng ta cứ copy cái này cho họ xem. Hy vọng họ không hành xử như vc là coi như "pha" và tiếp tục vi phạm, tiếp tục gào lên "... chúng em chỉ làm nghệ thuật; chúng em không cần biết cuộc chiến, chúng em chỉ biết tự do" bla bla bla...

1. Các bầu show có quyền mời ca sĩ mình thích. Đó là quyền tự do của họ. Nhưng người Việt quốc gia cũng có quyền lên tiếng, quyền biểu tình, quyền kêu gọi tẩy chay hay bày tỏ chính kiến của mình. Đó cũng là quyền tự do trong một xã hội dân chủ. Không ai cấm ai. Tự do không phải chỉ dành cho người tổ chức show mà cũng dành cho người phản đối show.

2. Điều thứ hai, xin đừng nói rằng cộng đồng hải ngoại "chặn chén cơm" của các ca sĩ trong nước. Những ca sĩ thường gây tranh cãi khi sang hải ngoại đều là những người đã có tên tuổi, có thị trường hàng chục triệu khán giả trong nước, có thu nhập RẤT LỚN từ thị trường ấy. Không ai sống nhờ vài show ở hải ngoại. Điều khiến người quốc gia quan tâm

không phải là chuyện kiếm sống, mà là HÌNH ẢNH VÀ VAI TRÒ CHÍNH TRỊ mà một số nghệ sĩ đã tự lựa chọn khi thường xuyên tham gia các chương trình tuyên truyền hoặc các sự kiện chính thức của nhà cầm quyền VNCS.

3. Điều thứ ba, xin nhìn sự việc theo cả hai chiều. Ở Việt Nam, không ít nghệ sĩ đã gặp rắc rối chỉ vì VÔ TÌNH xuất hiện bên cạnh lá cờ vàng hoặc biểu diễn trong những sự kiện có biểu tượng của cộng đồng người Việt tị nạn. Có người Phải công khai xin lỗi, Phải giải trình hoặc Phải chịu sức ép rất lớn từ dư luận và cơ quan quản lý. Ngược lại, nhiều ca sĩ hải ngoại nhiều năm không được phép hoặc gặp rất nhiều rào cản khi muốn biểu diễn trong nước vì quan điểm chính trị hoặc vì từng xuất hiện trong các chương trình của cộng đồng người Việt hải ngoại. Lịch sử đó cho thấy NGHỆ THUẬT VÀ CHÍNH TRỊ TẠI VIỆT NAM chưa bao giờ hoàn toàn tách rời nhau. Các cháu thế hệ 2, bầu show nghe rõ chứ?

4. Điều thứ tư, nhiều người nói: "Chiến tranh đã qua hơn nửa thế kỷ rồi, hãy khép lại quá khứ." Xin lỗi, lịch sử không phải để nuôi hận thù, nhưng cũng không phải để quên. Nếu Việt Nam không bị chia cắt bởi Chiến tranh Lạnh, nếu miền Nam không sụp đổ sau khi cán cân viện trợ và địa chính trị thay đổi, nếu sau năm 1975 không có các chính sách như "cải tạo", đánh tư sản, đôn điền, đưa hàng trăm ngàn quân dân cán chính Việt Nam Cộng Hòa vào trại giam nhiều năm, nếu không có làn sóng thuyền nhân với biết bao người bỏ mạng trên biển hay trong rừng sâu... thì hôm nay có lẽ nhiều cuộc tranh luận đã khác. Những biến cố ấy là ký ức của hàng triệu người. Ký ức ấy không thể bị xóa chỉ bằng một câu "hãy quên đi". Ái Quyên và các người cùng lập luận nghe rõ chưa? Khi cha đi tù, gia đình Ái Quyên có bị đánh tư sản không, có bị đuổi lên kinh tế mới không, có bị xét duyệt lý lịch khi thi đại học không... Ái Quyên trả lời đi.

5. Điều cuối cùng, xin gửi các bầu show thuộc thế hệ Hai và thế hệ Ba. Trước khi quyết định mời một ca sĩ, hãy tự hỏi: Mình Đang Gửi Thông Điệp Gì Đến Cộng Đồng Đã Nuôi Dưỡng Mình? Nghệ thuật rất đẹp, nhưng nghệ thuật không tồn tại trong khoảng không. Nó luôn gắn với con người, với xã hội, và đôi khi với cả trách nhiệm công dân. Nếu quê hương vẫn còn Những Tranh Luận về tự do báo chí, quyền tự do ngôn luận, quyền lập hội hay các quyền căn bản khác, thì người làm văn hóa cũng nên quan tâm đến những điều ấy, chứ không chỉ nhìn nghệ thuật như một hoạt động giải trí thuần túy, Ái Quyên nghe rõ không?

Người Việt quốc gia phản đối không phải vì ghét âm nhạc. Càng không phải vì muốn cấm ai hát. Điều họ mong muốn là thế hệ sau hiểu vì sao cha mẹ, ông bà mình đã phải rời bỏ quê hương, và vì sao sau năm mươi năm vẫn còn những ký ức chưa thể xóa nhòa. Lịch sử không phải để sống mãi trong quá khứ. Lịch sử là để tránh lặp lại những sai lầm của quá khứ. Hình ảnh Quốc Thiên với y phục bộ đội với những câu hát rục rủa căm thù của VNCSs sẽ làm người quốc gia hải ngoại nhớ đến vết thương cũ.

Bởi thế Quốc Thiên cứ ở VN và cứ hùng hồn hát cho Đảng và Nhà nước CS của Quốc Thiên nghe. Và người hải ngoại chúng tôi cũng không bao giờ về VNCS mà hát những bài

chống cộng vì chính nhà cầm quyền cũng căm đoán. Nhà cầm quyền CS vừa "bóp chết" một số báo chí. Quê Hương có phải là chùm khế ngọt hay không, hỡi hậu duệ VNCH, Ái Quyên, người có cha bị tù cs 10 năm mà còn dám mở miệng "cám ơn Cha không dạy con căm thù" để biện minh cho việc mời ca sĩ hát nhạc đỏ. Ô hô ai tai cho trình độ và kiến thức của bầu show đã ngoài 50t, Ái Quyên!

Hoàng Lan Chi

6/2026

Nguồn: Internet eMail by psxh chuyển

*Đăng ngày thứ Ba, June 30/2026
tkd, Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*